

Medlem fra sin egen Kundskaab maatte kunne sige sig selv, at dette Argument var meget ilde anvendt, i alt Fald der, hvor det ærede Medlem begyndte med at anvende det lige over for mig. Thi det ærede Medlem maa jo dog vide, at Udgifterne ved et stort Hovedstadsblad ere saa betydelige, at det slet ikke spiller nogen som helst Rolle ved et saadant Foretagende, om der skal gives selv nogle Tusinde Kroner mere eller mindre ud Aaret rundt. Det ærede Medlem burde altsaa have kunnet tænke sig, at det dog næppe var denne Bevæggrund, der laa til Grund for mine Udtalelser, og jeg tror, at det ærede Medlem gør Redaktørerne rundt omkring i Landet af alle forskellige Partier meget stor Uret, naar han lægger en tilsvarende Bevæggrund i den Resolution, de have affattet. Jeg tror det er meget rigtigt, som det ogsaa er blevet fremhævet her i Salen før, og som det ærede Medlem ogsaa godt ved, at det maa antages, at Grunden til Redaktørernes Standpunkt er den, at Redaktørerne, der leve ude i den store Befolkning, og som ere denne store Befolknings stadige Vejledere med Hensyn til Anstæffelsen af deres Litteratur, have følt det som en Interessesag for denne store Befolkning, at Litteraturen, og deriblandt ogsaa de fremmede Oversættelser, ikke blev for stærkt forbyret. Det forekommer mig, at det ærede Medlem meget vel kunde have undladt at søge efter lavtliggende Argumenter og lavtliggende Bevæggrunde. Jeg skal nu ikke forsøge paa at gøre Gengæld lige over for det ærede Medlem. Det vilde først og fremmest ligge meget langt fra mit fredelige Naturel, og dernæst vilde det i det foreliggende Tilfælde, i alt Fald ved første Øjeblik, kunne synes meget malplaceret, da der jo næppe er nogen som helst Udsigt til, at det ærede Medlem personlig skulde i alt Fald direkte faa nogen Fordel af det foreliggende Lovforslag, hvis det blev vedtaget i den Skikkelse, hvori det fremkommer fra Udvalget; i den Retning er jo det ærede Medlem højt hævet over enhver Mistanke for at tale af Egennytte. Derimod kunde det maasse nok være, at det vil vise sig at gaa saaledes, som den højtærede Kultusminister ved Sagens første Behandling i Fjor udtalte, og som ogsaa det ærede Medlem fra Langeland her i Dag var inde paa, at man naturligvis vilde danne internationale Bureauer og Agenturer for Besørgelsen af lige Oversættelser. Det er vist ganske rigtigt, jeg tror, at hvis Danmark blev Medlem af Berner-Konventionen, vilde det gaa saaledes til, at særlig driftige og særlig industrielle Folk, en lille Klasse af Folk, som have Forbindelser med udenlandste

Blade og derigennem med udenlandste Forfattere, vilde søge saa hurtigt som muligt at faa sluttet Kontrakter med de udenlandste Forfattere, der have Betydning, om at overtage Eneretten til at besørge deres Oversættelser mod naturligvis at give dem noget vist af det Udbytte, som kunde komme derved. Jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at hvis Danmark kom ind i Berner-Konventionen, vilde der meget hurtigt her hjemme komme et internationalt eller i alt Fald europæisk Bureau til Stede, hvor de, der ønskede at oversætte, maatte henvende sig med Hatten i den ene Haand og Pengene i den anden, betale i dyre Domme og faa sine Tak til. Det ærede Medlem talte stadig om, at der ikke var anført noget Argument for, at man ikke skulde gaa ind paa denne Lov, og der var ikke anført Argumenter for Ændringsforslaget. For mig stiller det sig saaledes, at hverken den højtærede Minister eller det ærede Medlem fra Langeland fremførte noget Argument, der kunde tale imod, hvad jeg har anført. Ja, den ærede Minister sagde, at hvis man maatte erkende, at her var Tale om Retskrav, maatte man efterkomme det. Men den ærede Minister indskrænkede sig i sin Bevisførelse angaaende dette Retskrav — og det gjorde det ærede Medlem fra Langeland i Virkeligheden ogsaa — til at henvise til, hvad der i dette Forhold var den almindelige Retsopfattelse; men et saadant Begreb om den almindelige Retsopfattelse, naar det kun støttes paa, som Tilfældet ogsaa er her, forskellige videnskabelige Skrifter, kan man i Virkeligheden ikke give meget for. Jeg tror ikke, der i vort Folk er nogen almindelig Retsopfattelse for, at man skal hde en Bestyttelse, thi det er i Virkeligheden en Bestyttelse for udenlandste Forfattere her hjemme. Jeg tror ikke, der i vort Folk er nogen Følelse af, at man gør udenlandste Forfattere Uret ved at benytte deres Landsprodukter saa meget som muligt, ved ikke at behøve at træffe nogen Afstale med dem om Benyttelsen deraf. Jeg tror, man meget vel kan forsvare at stemme for Ændringsforslaget, og at det maa være den højtærede Ministers og det ærede Medlem fra Langelands Sag at fremkomme med ganske anderledes overbevisende Argumenter end dem, de ere fremkomne med, for at man skulde udvide den bestaaende Ret og tillægge de udenlandste Forfattere en lovmæssig Ret, som de efter de gældende Love ikke have.

N. Sørensen: I Tilslutning til, hvad den meget ærede Taler, der nu satte sig, er fremkommen med, har jeg ogsaa et Par Bemærkninger at gøre, særlig til det